

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van
Hydrhaga, geschreven door Kim ten Tusscher
uitgegeven door Zilverspoor

<http://zilverspoor.com/>

Copyright bij de betreffende auteur.

Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik.

Proloog

De oorlog tussen elfen en mensen is alweer eeuwen geleden. In die tijd heette de stad nog Arminath en voorbijgangers die in deze streek niet bekend waren zouden de stad waarschijnlijk niet opmerken. De architectuur van de elfen sloot aan bij het natuurlijke landschap en de stad leek op een heuvel begroeid met bomen. Maar wie beter keek kon de bouwwerken van de elfen onderscheiden, die in de bomen en laag bij de grond opgetrokken waren.

Een ring van hoge berken onttrok het centrum van de stad aan het oog. Op verschillende plaatsen waren poorten gebouwd. Deze hadden de vorm van twee bomen waarvan de takken naar elkaar waren toegebogen en ze waren gemaakt van wit en groen marmer.

Binnen deze ring waren de gebouwen opvallender en hoger, maar ze vormden nog steeds een geheel met de natuur. De muren leken op ranken van slingerende klimplanten, en zorgden voor een delicate scheiding tussen binnen en buiten. Het zou zelfs heel goed kunnen dat het echte, bloeiende planten waren die de muren vormden. De daken van de huizen hadden de vorm van een gesloten bloemknop en waren van een geelkleurig metaal dat schitterde in de zon. Geen enkel bouwwerk in Arminath leek op een ander.

Overal in de stad stonden bloeiende struiken die zoete geuren verspreidden en op elke kruising stonden fonteinen die de waterputten markeerden, die de elfen geslagen hadden. Een rivier verdeelde de stad in tweeën en bevoeide de grond.

De bewoners van Arminath waren rijk en hadden veel kennis. De wetenschap was naar een hoger plan getild en de ambachten die ze bedreven waren uitingen van hun enorme vakbekwaamheid. De elfen hadden hun samenleving opgebouwd in gilden en elk gilde had zijn eigen meesterstukken. Het was een vreedzame tijd en de elfen maakten voornamelijk luxe voorwerpen, zoals zilveren en gouden armbanden en hoofdsieraden. Weefsters maakten soepele stoffen met ingewikkelde patronen die door de kleermakers werden verwerkt tot gewaden waarin iemand zich moeilijk kon bewegen, maar een schitterend silhouet gaven. Deze kleding werd ontworpen voor de vele feesten die in Arminath werden gehouden. In het dagelijkse leven was de kleding van de elfen eenvoudiger, maar wel versierd met veel uitgewerkte details. Oorspronkelijk stonden de elfen in de omgeving hoog in aanzien.

Hoewel de stad in principe toegankelijk was voor iedereen, woonden er in

Arminath geen andere volken dan de elfen. Mensen lieten zich slechts af en toe zien in het centrum. Dit vonden de elfen niet erg. Ze werden in verloop van tijd arrogant en keken neer op de mensen die zij beschouwden als mindere wezens. De voorkeur van de elfen voor mooie voorwerpen sloeg om in ijdelheid en hun hele houding straalde een superioriteitsgevoel uit.

De mensen woonden in kleinere dorpen niet ver van de stad. Zij deden hun voordeel bij de extreme, zelfingenomen houding van het andere volk. De elfen stelden steeds hogere eisen aan de dingen die ze maakten en bij de kleinste afwijking of fout werd een voorwerp weggegooid. Deze voorwerpen werden door de mensen verzameld en zo ontstond er een bloeiende handel in elfenvoorwerpen met andere mensenstammen. De mensen die in de schaduw van Arminath woonden verkregen zo een grote rijkdom.

Dit was reden voor nog meer ergernis bij de elfen. Ze waren er van overtuigd dat de mensen zonder hen niet zouden kunnen bestaan en ze konden het ook niet uitstaan dat de mensen zo handig gebruik maakten van hun ijdele maatschappij. De minachting sloeg op een gegeven moment om in walging en de elfen deden niet hun best om dit voor de mensen te verbergen. Wanneer een man of vrouw zich in de stad waagde, werd hij of zij gemeden alsof een melaatse door de straten kwam. De elfen keerden de mensen hun rug toe en niemand kon de negatieve klank negeren die duidelijk weerklonk als de elfen over de mensen praatten.

De mensen ergerden zich hier natuurlijk aan. Ze voelden zich niet minderwaardig aan het ras dat zoveel wijsheid bezat, maar tegelijkertijd zoveel weggooide. Al snel werd in de dorpen rondom Arminath op dezelfde toon over de elfen gesproken als andersom. Beide volken maakten elkaar zwart en zaten vast in een neerwaartse spiraal.

De situatie verergerde en de dreigende sfeer werd steeds meer voelbaar. Arminath werd een afgesloten vesting, waaruit geen elf zonder begeleiding naar buiten durfde. De rijk versierde banieren die uit de ramen van het raadhuis hingen werden op een nacht in de brand gestoken door mensen. De elfen gooiden geen goederen meer weg, waardoor de handel die de mensen dreven instortte. De mensen hadden altijd geleund op de maatschappij van de elfen om te overleven. Nu dit wegviel bleek het moeilijk om op een andere manier in hun levensbehoeften te voorzien en de rijkdom waarin de mensen leefden werd snel minder. Honger deed zijn intrede in de dorpen en de lege magen wakkerden de wraakgevoelens aan.

Op een nacht kwamen een paar mannen uit de herberg aan de oostkant van de stad. Ze hadden te veel gedronken. Zoals steeds vaker de laatste tijd, waren de gesprekken in de kroeg gegaan over de houding van de elfen. Hrugan had

het woord genomen en de aanwezigen opgestoot. Iedereen luisterde naar zijn steeds erger wordende aantijgingen tegen de elfen. In het begin reageerden een paar aanwezigen instemmend, wanneer Hrugan even stilviel om een slok uit zijn bierkroes te nemen. Maar aan het einde van de avond, nadat het bier rijkelijk gevloeid had, schreeuwden en juichden alle mannen en vrouwen in de kroeg na elke zin die Hrugan sprak. Zo jutten de mensen elkaar op en de beschuldigingen werden erger en erger. De atmosfeer in de herberg trilde van woede en kwade plannen.

Diezelfde nacht had een vrouwelijke elf noodgedwongen de stad verlaten. Een groep dronken mannen kwamen haar tegen. Opperuid in de herberg en verdoofd door het bier, vergrepen ze zich aan de vrouw.

De volgende ochtend vonden de elfen haar verminkte lichaam, het was opgeknoopt aan één van de nieuwe banieren die vanuit de ramen van het raadhuis naar beneden was gehangen. De elfen walgden van de barbaarsheid van de mensen. Nu hadden ze nog meer redenen om zich verheven te voelen boven dit andere volk.

Groepen elfen begaven zich meteen naar de dorpen van de mensen, op zoek naar de daders. Ze gingen hierbij niet zachtvaardig te werk. Mannen werden mishandeld om meer informatie te krijgen en om wraak te nemen. Niemand liet iets los en de daders werden nooit gepakt. Hoewel de mensen niet goedkeurden wat de mannen hadden gedaan, beschermden ze hen en werd een deel van de schuld naar de elfen geschoven. Zij hadden de mensen met hun minachting uitgelokt en nu trokken ze gewelddadig door de dorpen. De mensen sloegen in de dekking van de nacht terug, waardoor Arminath nog meer geïsoleerd werd.

Deze situatie ging enige tijd door. Vergeldingsacties leidden tot wraak en beide volken leden hieronder. Op een dag besloten de mensen dat het zo niet langer door kon gaan. En zij stuurden een groep mannen en vrouwen naar de stad om met de elfen te onderhandelen. Deze mensen waren ongewapend en droegen een witte vlag met zich mee. De elfen waren echter achterdochtig en geloofden niet dat de mensen uit waren op vrede. Vanuit de toren van het raadhuis werden de mensen gedood met pijlen, nog voordat ze hun motieven van het bezoek bekend konden maken. Dit wakkerde de woede die de mensen voor de elfen voelden weer aan en een leger werd bijeen gebracht. Mensen uit de omliggende steden en dorpen kwamen hun te hulp en ze belegerden de stad. En ook de elfen brachten hun leger in paraatheid.

Meer dan een jaar duurde de bloederige oorlog om Arminath. De elfen moesten in de strijd hun meerdere erkennen in de mensen. Hun wapenuitrusting was mooi, maar de meesters van het wapengilde hadden in verloop van tijd minder aandacht besteedt aan de functionaliteit. De harnassen

waren te dun om te beschermen. Omdat de elfen al lang geen oorlog meer hadden gevoerd waren er nooit nieuwe zwaarden gesmeed. De oude zwaarden bleken goede wapens, maar er waren er te weinig om een heel leger te bewapenen.

De strijd werd na verloop van tijd steeds grimmiger. Mannen werden aan de toegangspoorten opgehangen, als een waarschuwing voor de mensen de stad niet te betreden. Elfenvrouwen vonden de hoofden van hun echtgenoten voor hun huizen. Zelfs de kinderen van beide volken waren niet veilig voor de oorlogvoerende volwassenen. Omdat de elfen minder bedreven waren in het oorlogvoeren, vervielen zij in gemene tactieken. De slachtoffers die zij maakten waren voornamelijk mensen die ziek of oud waren en zich minder goed konden verdedigen.

Steeds meer mensen uit de omgeving gingen zich met de oorlog bemoeien en de elfen werden meer en meer een de minderheid. Uiteindelijk vluchtten ze hun stad uit, de mensen als overwinnaars achterlatend. De mensen vierden hun zege door de bouwwerken van de elfen te vernietigen. Vanuit de verte konden de elfen het vuur zien dat hun stad in de as legde. De mensen stampten met grote snelheid hun eigen bouwwerken uit de grond en het duurde niet lang of op de plaats van de elfenstad was een nieuwe stad verrezen. De mensen noemden hun stad Omnesia en er was op die plaats niet veel meer dat aan de elfen herinnerde. De mensen kozen nieuwe koningen en schreven hun verhaal van de oorlog op, waardoor de elfen vanaf dat moment beschreven stonden als een arrogant en duivels volk, de mensen als rechtvaardig en moedig.

De elfen die gevlucht waren, konden nergens terecht. Toen ze het strijdgewoel achter zich hadden gelaten en de rust was weergekeerd, was al snel de schaamte voor hun daden gekomen. De geschreven versie van de mensen werd verspreid en iedereen keek op het gevallen volk neer. Ook de elfen vergaten door hun schuldgevoel wat werkelijk was gebeurd en hielden zich schuil. Generaties gingen voorbij, maar niemand in deze omgeving vergat wat de geschiedenis van Omnesia was.

I

De gondel schommelde zachtjes terwijl het luchtschip een bocht maakte naar rechts. Onder haar zag Lumea de stad Omnesia liggen. Van bovenaf kon ze goed zien dat de stad was opgedeeld in rechthoekige vlakken, waartussen de straten zich smal en donker aftekenden. De straatlantaarns waren al ontstoken, maar ze kon geen mensen in de straten ontdekken.

De zon was bijna achter de horizon verdwenen toen het vogelvormige luchtschip boven de stad zweefde. Ze hoorde het piepen van de houten scharnieren van de vleugels, waarmee de kapitein vanuit de kop van de vogel 'de Foenix' bestuurde, gevolgd door een lange zucht, die aangaf dat er lucht ontsnapte uit de ballon om hoogte te verliezen. Lumea zocht met haar ogen de omgeving van de stad af. Ergens in de buurt van Omnesia zou nog een bewoonde wereld moeten liggen. Op haar reis was Omnesia slechts een tussenstop.

Een paar maanden eerder had Lumea een brief ontvangen uit Hydrhaga. In de brief werd uitgelegd dat zij was uitverkoren om in dat land te komen leven. De afzender had een beeld opgeroepen van een vredige wereld, waar iedereen zonder zorgen kon leven en Lumea had zich vereerd gevoeld dat zij uitverkoren was. De brief had haar het gevoel gegeven dat ze bijzonder was en daarom ze had haar ouders gesmeekt haar deze reis te laten maken. Eerst hadden ze haar niet willen laten gaan, maar uiteindelijk, na veel smeken en veel ruzies, was haar vader toch overstag gegaan en na een lange reis was ze nu dicht bij haar bestemming. Maar nergens in de avondschemering die Omnesia omhulde, kon Lumea nog een stad ontdekken.

Opeens gingen er op de grond onder haar honderden lichten aan. Een gekleurd vlak tekende zich onder 'de Foenix' af en het schip daalde snel, begeleidt door het fluitende geluid van ontsnappende lucht. Met een lichte bonk landde het luchtschip op de grond. Vrijwel meteen opende de deur en twee mannen schoven een trap tegen de buitenzijde van de gondel. Daarna staken zij Lumea een hand toe en hielpen haar de trap af en toen zij haar voeten op de grond zette, stoof het zand in kleine wolkjes op. Lumea keek om zich heen, vanuit de lucht leek het of Omnesia vlakbij lag, maar nu was ze gedesorienteerd. Ze was zenuwachtig, omdat ze de weg en de mensen niet kende in Omnesia. Nog nooit eerder was ze buiten haar eigen dorp geweest en de meeste tijd van haar leven had ze zelfs binnen de muren van haar huis

doorgebracht. De mannen wezen haar een hoog gebouw en terwijl zij zich er naartoe haastte, wapperde haar cape in de wind die op het kale vliegveld vrij spel had.

Al snel kwam een oude man op haar af. Hij was klein en formeel gekleed.

‘Welkom in Omnesia, Vrouwe, mijn naam is Gabe en ik ben koetsier. Kan ik u ergens naar toe brengen op dit late tijdstip?’

‘Dank u, Heer Gabe. Maar misschien kunt u mij zeggen waar ik een herberg kan vinden? Dan loop ik er liever naartoe. Ik kan wel wat frisse lucht gebruiken.’

‘Natuurlijk weet ik waar een herberg is, en als u dat wenst zal ik u die wijzen. Toch zal ik u aanraden mijn koets te nemen. De nachten in Omnesia zijn helder en worden daardoor snel kouder en de stad is verder weg dan u denkt. De kosten van een rit met mijn koets zijn niet hoog, daarvoor hoeft u het niet te laten.’

Lumea aarzelde. Ze wilde liever lopen, maar de woorden van de man klonken als een oprechte waarschuwing.

‘Als u wilt lopen bent u ongeveer een uur onderweg. Ik kan u binnen tien minuten bij een herberg brengen. Als u dan nog steeds behoefte heeft aan frisse lucht, stel ik voor dat u een wandeling door Omnesia maakt. De meeste inwoners komen op dit tijdstip hun huizen niet meer uit en de rust geeft de stad een bijzonder karakter.’

Deze woorden namen Lumea’s twijfels weg en Gabe hield de deur van de koets voor haar open. Zelf klom de koetsier op de bok en trok aan een hendel, waardoor een stoffen kap geruisloos sloot boven Lumea’s hoofd. Daarna spoorde de man zijn paarden aan. Langzaam kwamen ze kwamen in beweging, maar al snel ging hun tempo omhoog. Gabe joeg zijn dieren over de weg en het fijne zand stooft achter hen op. Af en toe schudde de koets wild en Lumea moest haar handen stevig om de handvaten aan de binnenkant van de deur klemmen om te zorgen dat ze niet door de koets buitelde. Vanaf de bok schreeuwde Gabe dan zijn excuses naar achteren, maar zijn woorden vervlogen, door de snelheid waarmee de paarden het rijtuig voorttrokken, in de donkere avond. Opeens werd het tempo weer lager en reden ze door de eerste straten van de stad. Hier waren de huizen nog laag, maar dat veranderde al snel en de gebouwen van Omnesia telden steeds meer verdiepingen.

Voor een herberg hield de koetsier uiteindelijk stil. Vanachter de deur klonk geroezemoes en licht viel door de kleine, kale ramen naar buiten. De oude man klom moeizaam van de bok, opende de deur van de koets en hielp haar uit te stappen. Ze betaalde Gabe en aaide de paarden. Stoom sloeg van hun flanken en hun hijgende ademhaling werd door de avondkoude omgezet in wolkes.

Lumea was blij dat ze zich had laten overhalen door de man. Ze groette hem vriendelijk en opende de deur van de herberg. Toen ze de drempel overstapte draaide ze zich om, maar Gabe had de koets de donkere straten van de stad alweer ingestuurd.

‘Ik had hem moeten vragen of hij me morgen naar Hydrhaga kon brengen,’ bedacht Lumea te laat, terwijl het licht van de koetsierslamp schuddend om een hoek verdween.

Binnen in de herberg was het druk en sommige mannen keken op naar de vreemde vrouw die binnen kwam. Ze waren allemaal hetzelfde gekleed in een kniebroek met een strak gesneden overhemd. Over de stoelen hingen haflange overjassen en de stoffen die gebruikt waren, waren geleverd in gedekte, sobere kleuren. Tegen de achterste muur brandde een haardvuur en vrouwen liepen met dienbladen tussen de tafels en stoelen door. De vrouwen droegen kleding in dezelfde kleuren als de mannen en hun jurken hadden allemaal hetzelfde model.

Lumea ging bij de balie staan en wachtte af tot iemand haar op zou merken. Onzeker keek ze om zich heen en uiteindelijk riep de man achter de bar naar de herbergier, die bij een groep gasten was aangeschoven, dat er iemand op hem stond te wachten. De herbergier stond op, maar liep niet meteen weg van de tafel, gelach steeg op in de ruimte en weerkaatste tegen de kale wanden. Daarna liep hij op haar af en Lumea nam de man in haar op. Hij was volledig in het zwart gekleed, de kraag van zijn overhemd sloot hoog en was vastgemaakt met een zilveren speld. Om zijn middel was een schort geknoopt die smetteloos schoon was. Alles aan de man was donker, ook zijn haren en zijn ogen, maar toch was zijn uitstraling vriendelijk.

‘Welkom Vrouwe, mijn excuses dat ik u heb laten wachten.’

Hierop glimlachte Lumea en vroeg om een kamer. De herbergier knikte en vroeg haar gegevens. Met keurige blokletters schreef hij haar naam in een boek en opende een lade. Het viel Lumea op dat de meeste vakjes waarin de sleutels geordend waren leeg waren. Zij was klaarblijkelijk niet de enige gast. De herbergier gaf haar een sleutel en wees haar de trap naar boven, Lumea’s kamer lag op de vierde etage.

Acht trappen moest Lumea bestijgen voor ze de eikenhouten deur van haar kamer opende. Op de drempel bleef ze staan en ze keek de kleine kamer in. Bij het raam stond een eenvoudige tafel met één stoel, maar het bed nam de meeste plaats in. Ook deze was gemaakt van eikenhout en de hoeken waren verlengd en boden steun aan de balken waaraan lichte gordijnen naar beneden hingen.

Dit was ook meteen de enige versiering die in de kamer was aangebracht. Voor de ramen hingen zware gordijnen die ongetwijfeld het licht goed buitensloten. In de hoek stond een eenvoudig kamerscherm en daarachter was een toilet en een kleine wastafel waarop één handdoek en een stuk zeep lagen. De houten vloer kraakte toen de vrouw de kamer binnenstapte.

Lumea liep naar het bed en liet zich vermoeid zakken en viel achterover, de matras gaf niet mee. Ze staaarde naar het witte plafond en de lamp die aan één van de houten balken hing en een zacht licht verspreidde. Bijna meteen werd er geklopt en Lumea schoot weer overeind. De deur opende en een vrouw bracht haar zwijgend wat te eten. Lumea vroeg haar of ze wist waar Hydrhaga lag, maar zonder iets te zeggen verdween de vrouw weer. Nadenkend keek Lumea naar de gesloten deur van haar kamer.

‘Zou ze me niet gehoord hebben?’ vroeg Lumea zich hardop af.

Toen stond ze op, ging aan de tafel zitten en roerde met haar vork door het kleurloze eten, voordat ze een hap nam. Het eten smaakte even saai als de Omnesianen eruit zagen, het was voedzaam, maar daar was ook alles mee gezegd. Het kostte haar moeite de stampot door te slikken, maar ze nam toch een tweede hap. Toen haar bord half leeg was schoof ze het van haar af. Het was zo anders dan de maaltijden die haar moeder bereidde. Die waren kleurrijk en het was bijna jammer om het op te eten, zo mooi werd het opgediend. En als je dan toch een hap nam, werd je verrast door de heerlijke smaak en geur. Lumea trok het bord weer naar zich toe en rook aan de stampot. Het rook zoals het smaakte, maar ze besloot met tegenzin het toch op te eten. Daarna ging ze meteen slapen. Ze wilde de volgende dag vroeg wakker zijn om haar reis voort te zetten. Ze kon bijna niet wachten om in Hydrhaga aan te komen en wist zeker dat, zoals alles, ook het eten daar veel beter zou zijn.

II

De volgende ochtend werd Lumea wakker van een straaltje zonlicht dat door de gordijnen glipte, ze had ze de vorige avond niet goed dicht getrokken. Aan het licht te zien was het nog vroeg in de ochtend en dat was precies zoals ze gehoopt had. Lumea stond op en opende het raam, de opkomende zon kleurde de hemel en koele wind streek door haar gezicht. Met de wind kwam een kruidige, droge lucht mee haar kamer in en vanuit het raam kon Lumea een groot gedeelte van de stad overzien. Het zonlicht kleurde de geelstenen gebouwen oranje en wierp lange schaduwen door de straten. Er lag nog een diepe rust over Omnesia, de enige mensen die zich op straat bevonden waren de mannen die de nacht hadden doorgebracht in de herbergen en nu op weg waren naar huis.

Voorbij de gebouwen zag Lumea de graslanden die zich buiten de stad uitstrekten en de zoutvlakten in de verte. Ze ontwaarde groepjes met bomen, maar verder was het landschap voornamelijk vlak. In tegenstelling tot haar thuisland was de omgeving van Omnesia steppeachtig en deze wuivende, gele wereld maakte Lumea nieuwsgierig en dus schoot ze in haar kleding en vouwde haar cape over haar arm. Ze ging eerst kijken of de kok al een ontbijt voor haar klaar had en daarna zou ze zonder tijd te verspillen meteen op pad kunnen gaan.

Toen Lumea een half uur later naar buiten stapte waren de arbeiders al druk aan het werk in de straten van Omnesia. Het werk dat zij deden was zwaar en de mannen zagen er robuust uit. Hun kleding was heel anders dan de kleding van de andere inwoners van de stad en was door hun werkzaamheden versleten. Handig hanteerden de arbeiders hun vreemde werktuigen en ook toen ze naar haar opkeken, terwijl zij voorbij liep, werkten ze gewoon door. Lumea was bang voor deze mannen, er was iets aan hen dat ze niet kon plaatsen. Ze trok haar cape strakker om haar lichaam dan nodig was, alsof de azuurblauwe stof haar zou beschermen tegen belagers met kwade bedoelingen en liep snel door.

Op de hoek van de straat keek ze om zich heen en besloot rechtsaf te slaan, daar zag ze in de verte de velden liggen die ze die ochtend had geroken en gezien. Lumea voelde zich altijd meer op haar gemak in de natuur, dan tussen mensen en gebouwen. Ze was nieuwsgierig wat ze zou ontdekken in deze

droge wereld en verwachtte Hydrhaga in de nabije omgeving te vinden.

Het duurde niet lang voordat zij de stad uit was. Een kalm windje stak op en het gras golfde onder haar voeten, waarbij het een zacht, ruisend geluid maakte. In een rustig tempo liep Lumea over de paden die kuddedieren in de loop van de tijd hadden gemaakt, de zon scheen op haar rug en ze volgde haar schaduw naar het westen. Na enige tijd ontwaarde ze een heuvel en Lumea verliet het pad en boog af in de richting van de verhoging. Misschien kon ze daar vanaf het land overzien en zag ze Hydrhaga liggen. De zon stond al hoog aan de hemel toen Lumea eindelijk de voet van de heuvel bereikte. Vol verwachting beklom ze hem, maar erachter strekten de grasvlakten zich verder uit tot aan de horizon. Een diepe teleurstelling maakte zich meester van de vrouw en ze besloot terug te gaan naar de stad.

Terug in de herberg vond Lumea een plekje bij het haardvuur, vanwaar ze de hele ruimte kon overzien. De herbergier bracht haar een pot thee en een kom.

‘Is er hier een smid waar ik een paard kan lenen?’ vroeg Lumea hem, toen hij de kom had volgeschonken.

De man zette de pot voor haar op de tafel en plukte een donsveertje van zijn schort. De inwoners van Omnesia verplaatsten zich meestal te voet. In de smalle straten van Omnesia was dat de snelste en veiligste manier van voortbewegen, vooral overdag, wanneer iedereen op weg was naar zijn werk. Maar aan het eind van de straat woonde een vrouw die een groot aantal paarden bezat. De herbergier legde Lumea uit waar ze deze vrouw kon vinden.

‘Het lijkt mij dat Omnesia niet je eindbestemming is. Bijna niemand komt buiten de stad en vooral de bezoekers van verre blijven liever binnen de grenzen. Mag ik u vragen waarom u hier gekomen bent?’

‘Zeker, wellicht kunt u me zelfs helpen. Ik ben op weg naar Hydrhaga. Omnesia is op mijn reis slechts een tussenstop.’

‘Het schijnt mij toe dat u uw reis beter niet voort kunt zetten.’

‘Waarom niet?’

Maar de herbergier antwoordde niet en ging snel weer aan het werk. Lumea bleef verbaast achter en vroeg zich af waarom de man zo had gereageerd. Ze nam de kom in haar handen en keek de zaal in, terwijl ze nipte van de hete drank. Langzaam werd het drukker, maar niemand sprak haar aan. Aan de andere kant van de ruimte ontdekte Lumea een groepje mannen dat ook duidelijk niet uit deze stad kwam. Ze droegen lange jurken in lichte kleuren en praatten luid tegen elkaar in een taal die Lumea niet verstond. De vrouw schonk zichzelf een kom thee in en leunde achterover.

De volgende dag ging ze naar de vrouw, van wie de herbergier had gezegd dat zij Lumea wellicht kon helpen. Haar huis lag aan de rand van de stad en op haar deur was een koperen klopper in de vorm van een paardenhoofd bevestigd. Lumea liet de klopper met één harde tik neerkomen op de deur en vrijwel meteen hoorde ze gestommel en werd de deur geopend. Voor haar stond een oudere vrouw. Het viel Lumea meteen op dat zij anders gekleed ging dan de meeste Omnesianen, ze droeg een lange jas tot op haar enkels in een warme kleur oranje en haar haar was vastgebonden in drie vlechten. De vrouw leek op de hoogte van haar bezoek en leidde Lumea meteen naar de stallen. Terwijl ze langs de boxen liepen staken de paarden hun hoofden door de open luiken. Soms verdween dan de hand van de vrouw in de diepe zak van haar jas en haalde daaruit kleine stukjes appel tevoorschijn die ze aan de dieren gaf. De gang langs de boxen leek eindeloos, maar uiteindelijk zadelde de vrouw een kleine schimmel op en leidde het dier naar de grote poort aan de zijkant van haar grond. Daar overhandigde ze Lumea de teugels en verdween weer in de stallen.

Geoefend besteeg Lumea het paard en spoorde het aan. Zodra ze buiten de stad was verhoogde ze hun tempo, waardoor het paard de heuvel snel bereikte. Ze reden door, maar het landschap leek niet te veranderen, nergens zag ze iets anders dan het geelgroene gras dat voor haar uit golfde. Lumea stuurde de schimmel naar rechts, zodat ze in een grote cirkel om de stad zouden rijden en uiteindelijk tekende zich iets af aan de horizon. Grote, donkere silhouetten verschenen in steeds grotere getalen en de hoop groeide in Lumea's hart dat het gebouwen waren. Alsof de schimmel haar gemoedstoestand opmerkte versnelde hij zijn tempo en de silhouetten werden steeds duidelijker, maar opeens zag Lumea dat het bomen waren waar ze op af stuurde. Eerst voelde ze weer een teleurstelling, maar al snel ging het over in verwondering.

Nog nooit had Lumea zulke bomen gezien. Als iemand haar erover zou hebben verteld, zou ze niet hebben geloofd dat de bomen echt bestonden. Aangekomen in hun schaduw torenden de reuzen hoog boven haar uit, de stammen waren ongelooflijk dik en minstens tien mensen waren nodig om één boom te kunnen omvatten. Het leek of de Goden de bomen per ongeluk ondersteboven geplant hadden en de wortels zich uitstrekten naar de hemel. De iele takken van de kruin, bedekt met kleine blaadjes, pasten niet bij de enorme stammen.

Lumea ontdekte een boom die minder hoog was en besloot erin te klimmen. Behendig hees ze zichzelf naar boven, waarbij ze gebruik maakte van de ruwe stam om steun te vinden voor haar voeten. Tientallen felgekleurde vogels sloegen schreeuwend op de vlucht toen ze de top bereikte en nieuwsgierig keek

ze over de rand en werd opnieuw verrast. Bovenin de boom was een soort kom, waarin vocht werd opgevangen. Regenwater bleef hierin staan, maar ook de ochtenddauw druppelde via de kleine takken het bassin in. Dorstig nam ze een paar slokken en daarna keek ze om zich heen. De vogels namen hun plaats tussen de takjes weer in en overal stonden de bomen verspreid in het landschap. Meestal alleen, maar verderop vormden de bomen een klein bos. Maar natuur was het enige wat ze zag, nergens lag het land dat ze zocht.

Dagenlang verkenden Lumea en de schimmel de natuur die Omnesia omringde. In het zuiden ontdekte Lumea een bos met berkenbomen. Ze steeg af en liet haar paard achter bij een kleine bron, waar ze de teugels losjes om een tak bond. Ze genoot van het wandelen in de schaduw van de bomen. Het mos veerde zacht onder haar voeten en insecten zoemden om haar hoofd. Opeens zag Lumea een stapel stenen, het was onmogelijk dat deze stenen natuurlijk gevormd waren en haar pas versnelde. Ze ontdekte steeds meer stenen die door handen waren bewerkt en uiteindelijk kwam ze bij een poort. Klimplanten slingerden zich langs de stenen boog omhoog en trossen witte bloemen hingen naar beneden. Ze verspreiden een zoete geur en bijen vlogen af en aan. Aarzelend liep Lumea door de poort en betrad het plein dat erachter lag. Om haar heen stonden vervallen gebouwen, begroeid met allerlei planten, boomwortels groeiden over lange muren en grepen zich vast in het versleten reliëf. Ooit moest dit een schitterend bouwwerk zijn geweest, maar nu was er slechts een ruïne over. De tijd verstreek, terwijl Lumea door de gebouwen dwaalde en ze werd getroffen door de sfeer die er hing. De lucht was er drukkend en dik en soms zag ze vlagen van het verleden van het gebouw. In een glimp zag ze statige wezens, gekleed in uitzonderlijke gewaden, maar zodra ze haar ogen wilde scherpstellen op de beelden die ze zag, verdwenen ze weer en Lumea vroeg zich af of ze het zich verbeeld had.

Opeens merkte Lumea dat ze rilde, de laatste stralen van de zon waren achter de muren verdwenen en in de verte hoorde ze haar paard hinniken. Ze haastte zich naar de schimmel en galoppeerde terug naar de stad. Gelukkig was die niet ver weg en aan de horizon zag ze de gloed die de lantaarns verspreiden. Voor het helemaal donker was geworden, reed ze de stad weer in en niet veel later had ze haar paard achtergelaten in de stallen en opende ze de deur van haar kamer.

Die avond besloot ze haar zoektochten te verleggen. Hoe ver ze ook gereden had, in de gebieden buiten de stad vond ze niet waar ze naar op zoek was. Vanaf de volgende ochtend zou ze Omnesia gaan verkennen en aan haar inwoners vragen of ze haar konden helpen. Ze hoopte dat iemand haar zou

kunnen zeggen waar Hydrhaga lag.